

רע"פ 7539/15 - דאוד דיויד אלעבו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7539/15 - א'

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: דאוד דיויד אלעבו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 5.11.2015, בעפ"ת 49313-10-15, שניתנה על-ידי כב' השופטת נ' אהד

בשם המבקש: עו"ד אלנאבלסי (נבולסי) עבד

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטת נ' אהד), בעפ"ת 49313-10-15, מיום 5.11.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הסעת נוסעים בשכר, לפי תקנה 84א לתקנות

עמוד 1

התעבורה, התשכ"א-1961. על-פי הנטען בכתב האישום, ביום 23.4.2015, נהג המבקש ברכבו, מסוג אוטובוס זעיר, בצומת הרחובות שושנה דמארי ותבור, שבעיר רמלה, כשהוא מסיע אנשים בתמורה לשכר.

3. ביום 8.9.2015, התקיים דיון בעניינו של המבקש בבית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופט מ' כהן) (להלן: בית המשפט לתעבורה), אך המבקש לא התייצב לדיון זה, על אף שזומן אליו כדין. לפיכך, ראה בית המשפט לתעבורה בהיעדר התייצבותו של המבקש, משום הודאה בעובדות כתב האישום, ולכן הרשיע את המבקש בעבירה שיוחסה לו.

4. בגזר הדין, אשר ניתן באותו מועד, ציינה המשיבה כי לחובת המבקש 60 הרשעות קודמות, ולכן עתרה לפסילת רישיון הנהיגה של המבקש, בפועל. בית המשפט לתעבורה זקף לקולת עונשו של המבקש את העובדה שהרשעתו האחרונה בעבירת תעבורה, בוצעה בשנת 2012. על רקע זה, פסל בית המשפט לתעבורה את רישיון הנהיגה של המבקש לתקופה של 6 חודשים בפועל. עוד הושתו על המבקש 3 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי, למשך 3 שנים, לבל יעבור את העבירה שבה הורשע; וקנס כספי, בסך 2,000 ₪.

5. ביום 8.10.2015, הגיש המבקש בקשה לביטול פסק הדין שניתן על-ידי בית המשפט לתעבורה. לטענת המבקש, היעדר התייצבותו לדיון שנערך בעניינו, נבע מכך שלא שהה בביתו בעת האחרונה, עקב סכסוך שהתגלע בינו לבין רעייתו, ולכן לא ידע על מועד הדיון שנקבע. ביום 22.10.2015, דחה בית המשפט לתעבורה את בקשתו זו של המבקש, בקובעו כי לא ניתנה בה סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו של המבקש לדיון שנערך בעניינו.

6. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה, כמו גם על החלטתו, מיום 22.10.2015. בד בבד עם הגשת ערעורו, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש פסילת רישיון הנהיגה שהושת עליו. בית המשפט המחוזי דחה את בקשתו של המבקש לעיכוב ביצוע העונש, עד להחלטה בערעורו של המבקש. נקבע, כי הדיון בערעורו של המבקש יתקיים ביום 17.1.2016, ומכאן שעל המבקש לרצות עוד 2 חודשי פסילת רישיון בלבד, עד למועד הדיון. על רקע זה, ומאחר שלא נמצאו נסיבות חריגות המצדיקות את עיכוב ביצוע עונש פסילת הרישיון, קבע בית המשפט המחוזי כי אין מקום לסטות מהכלל, לפיו יש לרצות את העונש מיד עם נתינתו.

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשה שלפניי, טען המבקש כי עקב הסכסוך שהתגלע בינו לבין רעייתו, הוא נאלץ להימנע מיצירת קשר עמה. על-כן, לא עלה בידו לקבל את הדו"ח שהוצא לו, ולא יכול היה לדעת על מועד הדיון שנקבע בעניינו. המבקש הוסיף וטען, כי עונש פסילת הרישיון, אשר הושת עליו, הוא עונש חמור, וביתר שאת אמורים הדברים לנוכח העובדה שעיקר עיסוקו ופרנסתו של המבקש תלויים ברישיון הנהיגה שלו. עוד נטען, כי תוצאת החלטתו של בית המשפט המחוזי, בדבר דחיית בקשתו של המבקש לעיכוב ביצוע העונש, "היא ריקון הערעור מתוכן". זאת שכן, המבקש יספיק לִכְצוֹת, עד למועד הדיון, כמחצית מעונש הפסילה שהושת עליו, שעה שהוא הפקיד את רישיון הנהיגה שלו, זה מכבר, ביום 4.10.2015.

דיון והכרעה

8. דין הבקשה להידחות, באשר היא אינה נמנית על המקרים החריגים המצדיקים מתן רשות ערר. הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטיות נכבדה, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לה, ולא מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות היעדרות לבקשה זו (בש"פ 5154/15 שויחט נ' מדינת ישראל (9.8.2015); בש"פ 3298/15 חיראק נ' מדינת ישראל (12.5.2015); בש"פ 2809/14 בזק נ' מדינת ישראל (14.4.2014)).

9. אציין, כי גם לגופו של עניין אין בידי לקבל טענותיו של המבקש. עניינו של המבקש אינו נופל בגדרי הנסיבות החריגות המצדיקות את עיכוב ביצוע העונש, בהתאם להלכה שנקבעה בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000). מבלי לקבוע מסמרות בדבר, סבורני, כי סיכויי ערעורו של המבקש, בפני בית המשפט המחוזי, אינם מבטיחים במיוחד. נראה, כי, על פני הדברים, המבקש לא סיפק סיבה מוצדקת כלשהי להיעדר התייצבותו מן הדיון שנקבע, ביום 8.9.2015, וטענתו, לפיה לא יכול היה לדעת על מועד הדיון, אינה יכולה להתקבל. אשר לעונשו של המבקש, דומה כי מדובר בעונש ראוי ומידתי, ובפרט לנוכח צבר ההרשעות הקודמות של המבקש בעבירות תעבורה. מטעמים אלו, לגישתי, סיכויי ערעורו של המבקש להתקבל הינם נמוכים, ואין מקום לעיכוב ביצוע העונש, בנסיבות אלה.

10. הבקשה נדחית, אפוא.

ניתנה היום, כ"ד בחשון התשע"ו (6.11.2015).

ש ו פ ט